

Paulína a Živá voda

ROZPRÁVKA

Michaela Šebőková Vannini

Michaela Šebůková Vannini

**Paulína
a
Živá voda**

ROZPRÁVKA

Názov diela | **Paulína a Živá voda**
Autor | **Michaela Šebóková Vannini**
ISBN | 979-12-210-7425-3
© 2024 - Michaela Šebóková Vannini
Editor | Marianna Petrová
Ilustrácia na obálke | Laura Rigo
Prvé slovenské vydanie

*Toto dielo si vydala autorka sama prostredníctvom platformy Publico.
Všetky autorské práva teda patria výlučne autorke. Žiadna časť tohto
diela nemôže byť reprodukováaná a šírená v akejkoľvek podobe bez
predchádzajúceho písomného súhlasu autorky.*

*Dielo v talianskom jazyku vydalo vydavateľstvo PubMe (Collana Gli
Scrittori Della Porta Accanto, 2022) v tlačenej a digitálnej forme, pod
názvom **Paulina e l'Acqua della Vita**.*

Made by human

Venujem všetkým deťom

Prvá časť

Matilda

Kde bolo, tam bolo, za troma hlbokými oceánmi, piatimi močariskami plnými vyhladnutých komárov a siedmimi sklenými vrchmi, bola raz jedna ošarpaná chalúpka a v nej bývala malá Paulína s mamkou.

V chalúpke, hneď vedľa pece, bol vedľa postele vyhradený teplučký kútik pre bielu sliepočku Matildu. Sliepočka bola ich najväčším pokladom. Vajíčka, ktoré Matilda každý deň znášala, sa starostlivo odkladali do košíka, aby sa neskôr na trhu vymenili za niečo iné, čo doma potrebovali.

Raz po dlhej zime Paulínina mamka veľmi ťažko ochorela a zaľahla. Dievčatko sa muselo starať o všetko samo, a veru nezaľahalo! Dlážka bola vždy pekne zametená a okná vyleštené. Na niektoré práce však to útle dieťa samo nestačilo. Drevo na kúrenie z lesa nedokázalo doniesť a tenké konáriky, ktoré nazbieralo, ledva stačili na uvarenie polievky či šálky čaju. A tak v ich peci poriadny ohník už dlhé mesiace nepraskal. Žili si veľmi poskromne, len z Matildiných vajíčok a z toho, čo sa Paulíne podarilo nájsť na poliach a v lese. Na trojnožke bol zavesený kotlík a v ňom sa varilo jediné teplé jedlo, ktoré mávali každý deň: polievka z jedného zemiaka, dvoch kapustných listov, jednej cibule a hrste bylín.

Jedného rána už mamka nedokázala ani len vstať z postele. Paulína sa začala obávať toho najhoršieho. Nevedela, ako jej pomôcť, tak jej dala to jediné, čo doma mali – Matildino čerstvo znesené vajíčko. Mamka sa najprv zdráha-

la, ale bola taká slabá, že sa dcérke nevládala vzopriet a vajíčko vypila.

Na druhý deň ráno sa zdalo, akoby jej bolo o čosi lepšie. A tak Paulína opäť rozbila Matildino vajce a popchla mamku, aby ho vypila. A toto sa zopakovalo aj na tretí deň. Mamkina tvár akoby trochu zrumenela, ale mrcha choroba jej naďalej gniavila hrud'. Okrem toho sa trápila aj kvôli Paulíne! Ved' dievčatko už tri dni nejedlo nič iné ako nezrelé jablká a bylinky, ktoré nazbieralo na medzi.

A tak mamka ohlásila Paulínu a takto jej povedala:

„Vieš, dcérenka, keď som ešte celkom malá bola, jeden pocestný nám o Živej vode rozprával, čo chorých ozdravuje a mŕtvych oživuje. Mne už každým dňom síl ubúda, neviem veru, ako dlho budem ešte chorobe odolávať. Ktovie, možno tá Živá voda by ma vyliečila. Ten pocestný však nespomínal, kde ju nájsť... A ktohovie, či vôbec pravdu hovoril? Či taký prameň naozaj jestvuje, a či je to len výmysel?“

Paulína stisla mamkine ľadové ruky a odpovedala jej: „Mamenka moja drahá, keby som ja len vedela, kde pre vás nájsť tú Živú vodu, ani chvílenku by som nezaváhala, hneď by som sa po ňu vybrala. Ktože mi však povie, ktorým smerom ísť?“

Ako tam tak spolu plakali horkými slzami, zrazu začuli nejaký čudný zvuk.

„To ja ti poviem, kam máš ísť!“ zvolal akýsi hlások.

„Nech nás všetci svätí pred zlými duchmi ochraňujú!“ zľakla sa mamka a prežehnala sa trasľavou rukou.

„Mamenka moja, ktože to bol, kto to prehovoril?“ spýtala sa Paulína prekvapene.

„To som prehovorila ja, vaša Matilda.“

„Matilda?“ Slipečka si hovelá vo svojom košíku ako obvykle a vyzerala celkom všedne. Paulína k nej podišla

a neveriacky k nej prehovorila: „A odkedyže ty rozprávať dokážeš? Vlastným ušiam neverím! Veď si len obyčajná sliepka! Určite sa nám to len zazdalo, však, mamenka? No tak, Matilda, ak naozaj vieš rozprávať, povedzže nám ešte niečo!“

Na to Matilda potriasla svojou bielou hlávkou, zahľadela sa Paulíne do očí a povedala: „Ech, Paulína, sú veci, ktoré nevidíš, a predsa vieš, že jestvujú, a iné veci zase vidíš, a napriek tomu sa ti zdá, že nie sú skutočné. Ak by som ti povedala, že viem, kde sa nachádza prameň Živej vody, uverila by si mi?“

„Nuž, ja veru neviem,“ odvetila Paulína, celkom zmätená z tej múdro rozprávajúcej Matildy.

„A ak ti poviem, že by si mohla zachrániť život svojej mamky, chcela by si sa o to aspoň pokúsiť?“ pokračovala vážnym hlasom sliepočka.

„Naisto by som sa o to pokúsila, tisíc, ba aj desaťtisíckrát by som sa pokúsila!“ zvolalo rozhodne dievčatko.

„Nuž, tak ma dobre počúvaj, Paulína. Prameň Živej vody sa nachádza na päť dní putovania smerom k zapadajúcemu slnku. Zajtra ráno znesiem zázračné vajce a ty ho musíš vymeniť za jedlo a za drevo na kúrenie pre mamku na desať dní. Ja ostanem pri nej a každý deň jej znesiem jedno vajíčko. Musíš si zaobstaráť jedlo aj pre seba, pretože tam, kam pôjdeš, nenájdeš nikoho, kto by ti pomohol, dal najesť alebo napiť. Ja pre vás už nemôžem urobiť nič iného, len vám takto poradiť. Veď ako si to správne povedala, som len obyčajná sliepka.“

A ako sliepočka povedala, tak aj bolo. Na druhý deň ráno Matilda zniesla čarokrásne vajce. Malo všetky farby neba a zeme, vody a ohňa. Matilda nakázala Paulíne, aby ho zobrala bohatému Obchodníkovi.

Obchodník býval v strede Mesta, pod Hradom. Darmo však Paulína pred bránou stála a paholka prosila, aby ju pustil dnu, že potrebuje s Obchodníkom hovoriť. Nechcel si ani len vypočuť dievčatko, oblečené v handrách! Keď však Obchodník vyšiel z domu, malá sa mu postavila do cesty. Na dlani, ktorú k nemu vystierala, mala položený oslepujúco krásny kameň veľkosti slepačieho vajca.

„Nikdy som také čosi nevidel!“ zahučal Obchodník mohutným hlasom a výhražne si bičikom pošibkával po čižmách. „Kde si ho len ukradla, zlodějka jedna zlodějská? Chcem počuť pravdu!“

„Neukradla som ho!“ odvetila vyľakaná Paulína a vyhlíkli jej slzy. „Je to vajíčko našej sliepočky Matildy, prisahám vám, vzácny pane! Dnes ráno ho zniesla, aby som ho u vás za jedlo a za drevo na kúrenie vymeniť mohla.“

Obchodník jej uveril a dal poslať do chalúčky, kde Paulína s mamkou bývala, za pol voza dreva a kopu chutných jedál.

„Tento poklad vzácnejší je, omnoho vzácnejší,“ mrmľal si Obchodník a hladil si ježaté fúzy, „než tých pár drobností, čo som tomu hlúpemu dievčisku zaň dal. A teraz: kdeže by som ten kameň čo najlepšie predať mohol? Hmm... no a potom sa veru ja pekne-krásne pozrieť pôjdem na tú sliepku, čo takéto drahé kamene namiesto vajíčok znáša...“

A Obchodník sa ešte v ten istý deň vydal na cestu, aby čo najskôr našiel bohatého kupca na Matildino zázračné vajce.

Paulína mala doma plné ruky práce. Najprv pekne pokladala drevo blízko pece, aby sa chorá mamka nemusela namáhať, keď potrebovala zakúriť. Potom jej navarila za

plný kotlík chutnej a výživnej polievky, pre seba zamiesila cesto na sladké posúšiky a upiekla ich v popole.

Nakoniec už len dobre ponatriasala mamke vankúše, ponaprávala jej perinu a pobožkala ju na čelo. Zobrala si svoju vlnenú prikrývku a batôžtek s posúšikmi a vybrala sa smerom k zapadajúcemu slnku.

„Máš len desať dní na to, aby si sa včas vrátila, nezabúdaj na to!“ počula ešte, ako jej pripomína Matilda.

Len desať dní, ktovie, či vôbec nájdem ten prameň Živej vody, rozmýšľala Paulína a predĺžila krok, nakoľko jej to len drobné nôžky dovoľovali.